Това съм аз, Луси!

Най-добри приятелки завинаги

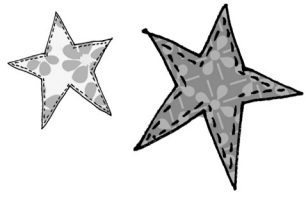

Кели Маккейн

Издателство „Фют“

Totally Lucy
Best Friends Forever
First published in the UK in 2006 by Usborne Publishing Ltd.,
Usborne House, 83-85 Saffron Hill, London EC1N 8RT, England. www.usborne.com

Artwork by permission of Usborne Publishing Limited, Copyright © 2008
Usborne Publishing Ltd.

Text copyright © Kelly McKain, 2006.
Illustration copyright © Usborne Publishing Ltd., 2006.

The right of Kelly McKain to be identified as the author of this work has been asserted
by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

Illustrations by Vici Leyhane.
Photography: Page 40 Model © Patrik Giardino/Corbis

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored
in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical,
photocopying, recording or otherwise without the prior permission of the publisher.

This is a work of fiction. The characters, incidents, and dialogues are
products of the author's imagination and are not to be construed as real.
Any resemblance to actual events or persons, living or dead, is entirely coincidental.

A CIP catalogue record for this book is available from the British Library.

Това съм аз, Луси!
Най-добри приятелки завинаги
© Издателство „Фют“, 2020
Текст Кели Маккейн
Превод Жечка Караславова
Редактори Албена Раленкова
Илияна Владимирова

ISBN 978-954-625-787-1
www.fiut.bg

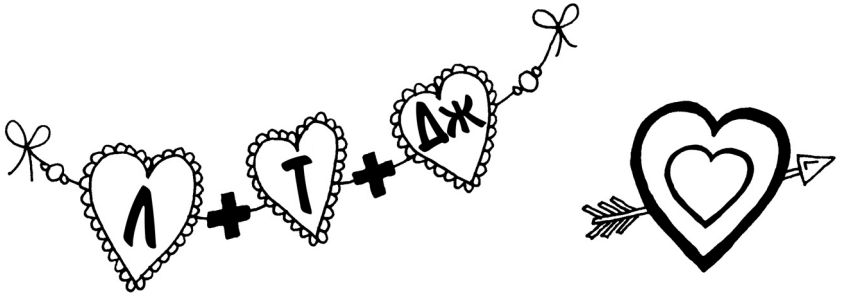

Абсолютно таен дневник на Луси Джесика Хартли

Четвъртък,
3 ноември,
6.24 часа вечерта, в моята стая

Привет, момичета!

Едва изчаках Джулс и Тилда да си тръгнат, за да започна новия си дневник, защото имам У-ДИ-ВИ-ТЕЛ-НА новина!

Аз, Джулс и Тилда направо „скачаме сред лалетата“ от възторг (това е фразата, която си измислих, вместо да казвам скучното „чувстваме се като на седмото небе“, МД). (И както най-вероятно знаете от предишните ми дневници, МД означава „между другото“, МД!)

Абсолютно възхитителната идея се роди, когато аз, Джулс и Тилда получихме задача да организираме училищна дискотека. Не, че искахме да го правим. Обаче вчера на събранието, когато господин Филипс попита: „Има ли доброволци?“, настана една дълга, предълга тишина... Тогава Тилда ме

погледна, след това Джулс ме погледна... а после и трите вдигнахме ръце, понеже ни дожаля за господин Филипс, че никой не иска да е доброволец. Причината никой да не иска е, че училищната дискотека обикновено е Не Толкова Сензационна – първо, защото има само изветряла кола и спрайт, както и голяма купа чипс със смесени вкусове, така че не знаеш какво вземаш (и ако случайно попаднеш на чипс с вкус на сос уорчестър, си отвратен за цялата вечер – *ужас*!). И второ, диджей винаги е господин Бриджис, учителят ни по математика, който идва с бейзболна шапка, сложена наобратно, и портативен сиди плейър. А да не говорим, че момчетата или танцуват някакъв тъп брейк, като се гърчат по пода, сякаш се опитват да се освободят от усмирителна риза, или се пробват да танцуват с момиче, което означава, че се въртят и въртят в кръг с ръце на дупето на момичето. Никак, ама никак не е *романтично*!

Но както и да е, ей сега се връщам към нашата удивителна идея. Извинете! Ако ме познавате, вече знаете, че доста често се отплесвам и забравям за какво съм тръгнала да ви разказвам!

Та да си дойдем на думата. Аз, Т. и Дж. седяхме на масата в нашата кухня и се мъчехме да измислим как да направим скапаната дискотека малко по-готина. Бях направила кафе, за да изглеждаме по-професионалистично и делово, все едно сме на служебна среща... Но и това не помогна. Вместо да раждаме идея след идея, аз си чоплех лака на ноктите, Джулс рисуваше с черна химикалка рокерски татуировки по ръката си, а Тилда прелистваше последния брой на любимото ни списание ***„Хей, момичета!“***.

Тя тъкмо разглеждаше някаква статия за училищните балове в Америка, когато ѝ викнах:

– Тилда, стига си чела за тези готини училищни балове, трябва да мислим за нашата задача как да направим тъпата дискотека малко по-интересна!

Тогава Тилда се втренчи в мен, а аз изобщо не разбирах защо ме гледа така.

Затова и аз се втренчих в нея и в този момент ми блесна: „Мисля, че знам какво мислиш, Милда!“

След това Джулс спря да се татуира, хвърли едно око на статията, а след това на нас с физиономия, която казва: „Мисля, че знам какво мислите вие двете!“

И тогава викнахме едновременно:

Залепвам тук статията от ***„Хей, момичета!“***, за да разберете за какво става дума.

Хей, момичета!

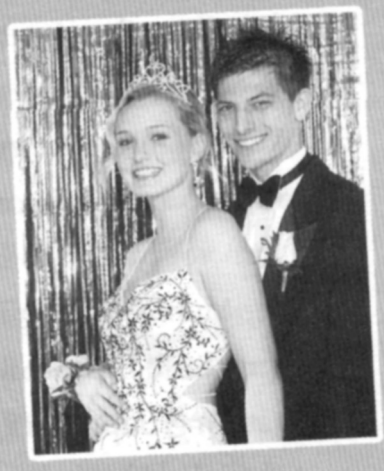

Научете повече за нашите американски сестри от гимназия „Еко Фолз“, Калифорния

Дестини, Райли и Отъм (долу) са издокарани за своя училищен бал! С помощта на най-добрия интериорен дизайнер гимназията беше превърната в райско кътче за провеждане на училищния бал. Сребърни завеси, стотици балони, красиви украси от лилии и рози създаваха неповторимо настроение. Момичетата влизаха в залата по червен килим, придружени от своите кавалери – да, дори момчетата се бяха издокарали за случая (вижте Бейли с Чад на горната снимка). След като опитаха пунша от тропически плодове и се насладиха на вкусните хапки, момичетата танцуваха елегантни бални танци с партньорите си. После бяха избрани крал и кралица на вечерта, светлините бяха намалени, известен диджей пое нещата в свои ръце и всички танцуваха до сутринта под звуците на най-големите хитове.

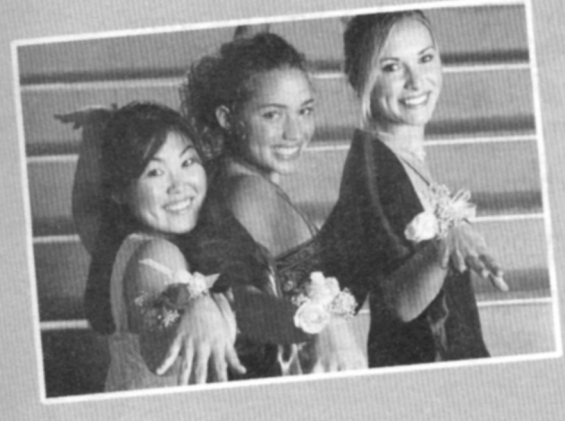

Тези американски момичета знаят как се купонясва със стил!

Вече сте се досетили, че искаме да направим нещо такова! Не е ли страхотно, а?!

Всеки присъстващ ще гласува кой да бъде кралица и крал на бала, така че да е демократично и справедливо.

Ох, мама ме вика! Трябва да гледам Алекс (малкото ми братче), докато тя е на курс по медитация. За тази услуга мама ми плаща два лака за нокти от безплатните мостри (тя се обучава за гримьорка и от курса ѝ изпращат за проба купища неща от най-известните марки – страхотно, нали!). Миналата седмица я попитах защо ѝ е да ходи на медитация, след като животът ѝ сега е абсолютно спокоен, а тя избухна в смях, но не разбрах защо. Сега, когато съм вече на 13 години и съм съвсем истинска тийнейджърка, мама ми поверява разни отговорности, когато излиза – е, изключвам факта, че на всеки час трябва да ѝ пращам съобщение. А сега трябва да сляза долу и да изслушам наставленията, които ми дава всеки път – как да разбера дали не изтича газ, да поглеждам задължително през шпионката, ако някой звънне на вратата, и ДА НЕ ОТВАРЯМ, ако е някой, когото не познавам (дори и да носи официални папки за някакво проучване), и да съм МНОГО ВНИМАТЕЛНА, да не давам на Алекс повече от 2 бисквитки, и то само В КРАЕН СЛУЧАЙ! Пиша с главни букви, защото винаги ми се струва, че мама говори с такива. Не е ли странно как майките непрекъснато се тревожат за *всичко* и все не ти вярват (*въздишка*)!

Както и да е, сега трябва да слизам долу, скоро ще ви пиша повече за нашите планове за бала!

Чао!

8.24 часа вечерта

Привет отново!

Седя си на дивана и отговарям за Алекс, който гледа „Паучър рейнджърс“ и яде третата си бисквитка (Ona!). Направих списък на нещата, които ще са ни нужни за бала, и колко мисля, че ще струват, и го залепвам тук, за да не се изгуби. Отне ми векове, защото постоянно си представях каква рокля ще си направя за бала – това е най-вълнуващата част!

(Изчислих парите, които ще ни трябват, с помощта на карето от втората страница на статията в **„Хей, момичета!“**, където казват колко струват училищните балове в американски стил.)

И така, можем да организираме бала за около... един момент... ъъъ... 6000 лири!

Ама това са много пари!

И все пак ще е *тооолкова* страхотно и удивително и *тоооолкова* по-хубаво от

СПИСЪК НА НЕЩАТА, КОИТО СА НИ НУЖНИ ЗА БАЛА, И КОЛКО биха стрували.

Кетъринг фирма – да направи сандвичи, като ония, дето ядохме на партито за края на филма „Прегрешения от страст“: аспержи, завити в тънка като пергамент шунка, само че по-червена; миниатюрни хлебчета с нещо още по-миниатюрно, закрепено отгоре, а също и от онези воловани със скаридите (най-после се научих да пиша воловани правилно – еха!) и пушена сьомга върху едни палачинкови нещица – 1000 лири

Интериорен дизайнер – за да направи салона да изглежда абсолютно невероятен! – 600 лири

Известен диджей от някой готин лондонски клуб – 1500 лири

Корони за кралицата и краля на бала – (може би сребърни, с перли и скъпоценни камъни по диадемата?) – 500 лири всяка

Професионални учители по танци – да ни научат на бални танци, така че да изглеждаме като звездите от „Танцувай с мен“ – 500 лири

Фотограф – от онези, които обикновено правят снимки на известните личности за списанието „Звездите“ – 1000 лири

скучната дискотека, че може би господин Филипс ще се съгласи.

Аз, Тилда и Джулс имаме среща в тоалетните утре преди часовете, така че и те да дадат своите идеи за бала, и после отиваме да попитаме господин Филипс дали може да направим училищен бал.

Уф!

Стискайте палци да каже „да“!!!

П.С. Да не забравим сутринта да изпеем „Честит рожден ден!“ на Джулс, защото утре тя става на **14!** Семейството ѝ организира голямо парти с барбекю и фойерверки в градината и всички Хартли и Ван дер Цван са поканени. Страхотно, нали?!

П.П.С. Трябва да спирам да пиша, за да опаковам подаръците на Джулс!

Петък, 4-ти

Рожденият ден на Джулс

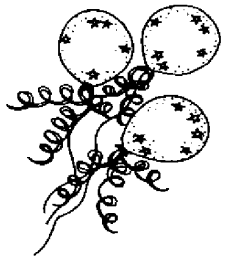

Само набързо да ви кажа, че Джулс много хареса черния лак за нокти, татуировките с кълна и пръстена с черепа, който Тилда ѝ купи и който изглежда, като че ли е направен от истинско сребро. Двете с Тилда изпяхме „Честит рожден ден!“ много силно и дори момичетата, които бяха в тоалетната по тяхна си работа, се присъединиха, както и Джулс, защото тя хич не обича да е изолирана! Та след като припаднахме от смях, а после се успокоихме, успяхме да поговорим набързо за бала и сега стоим пред кабинета на господин Филипс и чакаме да ни извикат.

Боже, вратата се отваря – стискайте палци!